

На далекому острові було магічне королівство Росас. Правив ним чародій Магніфіко. Він умів здійснювати заповітні бажання людей – ті, що йдуть від самого серця.

У хатині на околицях Росасу, біля лісу, разом з мамою Сакіною, дідусем Сабою Сабіно та маленьким козликом Валентино жила собі юна дівчина Аша.

Одного дня Сабі Сабіно виповнилося аж сто років. Аша була певна, що король нарешті втілить його бажання.

– Це не випадковість, дідусю, що церемонію виконання бажань оголосили саме на твій ювілей, – мовила вона.

– Ашо, допоможеш спекти торт? – спитала Сакіна.

– Е-е-е... Не можу. У мене справи. Я проводжу екскурсію. А потім мені треба... допомогти подружці.

– Ти щось приховуєш! – запідозрила Сакіна.

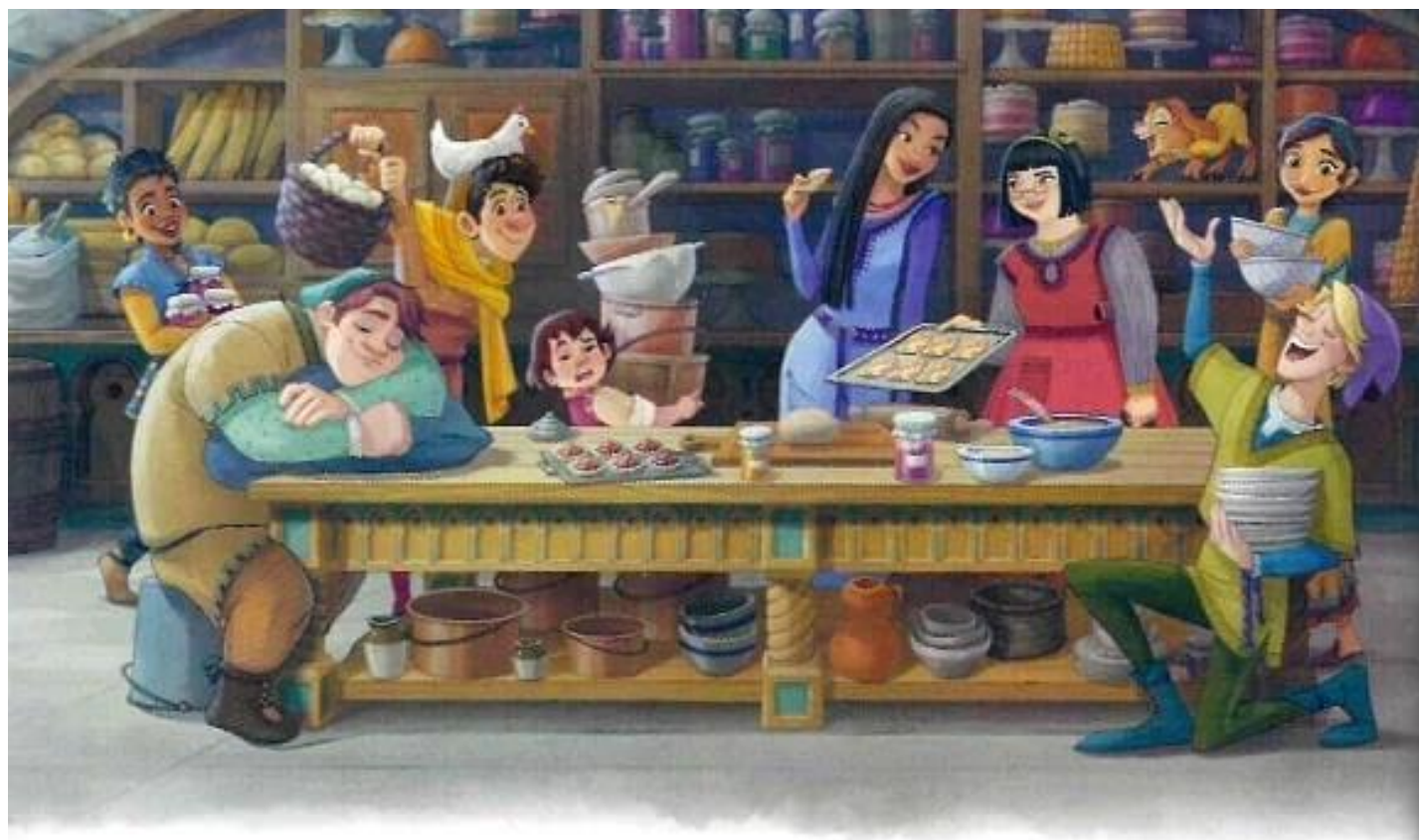

– Е... Побачимося на церемонії! – І разом з Валентиною дівчина побігла на пристань, де на неї чекали туристи.

Аша вела екскурсії для гостей, що постійно прибували на їхній острів, який набув слави Королівства Бажань.

Показуючи видатні місця Росасу, дівчина розповідала, що кожен житель у день свого вісімнадцятиріччя передає королю своє найшотаємніше бажання. І в ту ж мить його забуває. Магніфіко зберігає усі бажання людей у замку, в цілковитій безпеці, та щомісяця справджує одне з них.

– До речі, церемонія здійснення бажань відбудеться якраз сьогодні ввечері, – додала Аша.

Після екскурсії дівчина подалася на королівську кухню, до найкращої подруги Далії, яка була чудовою пекаркою. Далія знала те, чого не знали Саба й Сакіна: Аша подала заявку, щоб стати ученицею короля.

– У мене співбесіда за пів години! – не знаходила собі місця Аша. – І я так хвилююся, що, здається, вибухну.

Щоб угамувати неспокій подруги, Далія запропонувала їй щойно спечене печиво у формі короля Магніфіко.

– О-о-о, печивко! – унюхавши аромат, прокинувся їхній друг Саймон, який дрімав собі у куточку.

Зачувши про печиво, прибігли й інші юні працівники кухні: Гал, Сафі, Габо, Басіма й Даріо.

– Я чув, у тебе співбесіда, – сказав Аші Габо. – Це мудро, адже король виконує бажання своїх учнів та їхньої рідні. А твому дідусеві сьогодні сто років, і він усе чекає...

Аша намагалася заперечити, але Габо продовжував:
– До того ж через кілька місяців тобі буде вісімнадцять.
І коли ти передаси королю своє бажання, ти ж не хочеш
почуватися, як наш Саймон? Він став пудрим, сонним
і байдужим зразу після того, як віддав своє бажання...

Враз у кухню зайшла королева Амая, щоб провести Ашу
на співбесіду. Вже біля кабінету короля Амая мовила:

– Я бачу, як ти дбаєш про інших, як любиш королівство
і його народ. Така великодушність – це те, чим славиться
Росас. Магніфіко скоро прийде, зачекай його в кабінеті.

У кабінеті Ашу зацікавила книга заклинань, замкнена у шафі за склом. Дівчина простягла до неї руку...

– Ні-ні-ні! Ашо, це заборонена й небезпечна книга.

Дівчина обернулася – позаду стояв Магніфіко.

– Тоді навіщо ви її зберігаєте? – запитала вона.

– Король мусить бути готовим до всього.

Почалася співбесіда, і в якийсь момент Аша поділилася спогадом про те, як разом з татом любила сидіти на дереві під зорями і мріяти. Тато помер, коли їй було дванадцять.

А король розповів, що в дитинстві втратив усю родину.

– На нас тоді напали вороги... Всі мрії були зруйновані...

Ось чому я опанував магію та заснував це королівство – щоб мрії усіх мешканців були в безпеці.

Магніфіко махнув рукою і відчинив двері обсерваторії, де сяяли дивовижним світлом безліч кульок.

– Це бажання Росасу! – мовив король. У кожній кульці Аша бачила бажання і того, хто його загадав.

– Люди вважають, що бажання – це просто ідеї, – сказав
Магніфіко. – Але це часточки серця. І я мушу їх берегти.

Серед кульок Аша помітила бажання свого дідуся.

– Чи можу я попросити здійснити його сьогодні?

– На жаль, – заперечив король, – воно
небезпечно. Твій дід Саба хоче створити
щось таке, що надихатиме майбутнє
покоління. Однак що саме? Чим це
обернеться? Я втілюю лише те, що
точно принесе добро Росасу. Тож
більшість бажань не здійсняться.

– То, може, повернути їх тоді?

– Люди не здатні самі втілювати
свої мрії. А моя магія допомагає їм
забути печалі й тривоги.

– Але ж так вони забувають ще й найкращу частинку самих себе! Хіба вони не заслуговують?..

– Я вирішую, хто на що заслуговує! – гримнув король. До кабінету ввійшла королева Амая.

– Перепрошую, але пора на церемонію, – сказала вона.

– Так, ходімо, люба, – через силу посміхаючись, відповів Магніфіко. – Аша сяде поруч з тобою на сцені.

Церемонія почалася, і король прийняв бажання у двох людей. Дивлячись на все новими очима, Аша помітила, яка туга відбилася на обличчях тих, хто віддав свої мрії.

– А тепер я виконаю чиесь бажання! – вигукнув король.

Багато хто очікував почути ім'я Сабіно. Але Магніфіко викликав на сцену іншу людину. Саба спохмурнів.

Після здійснення бажання король підійшов до Аші.

– Ти не будеш моєю ученицею. Але не турбуйся. Я й далі оберігатиму бажання твого діда. І матері... Вічно!

Увечері родина Аші збиралася за столом, щоб відзначити день народження дідуся. Настрій у всіх був не святковий, проте Сакіпа висловила сподівання, що Сабі пощастить наступного місяця. Тоді Аша не витримала й зізналася:

– Дідусю, твоє бажання не здійсниться ніколи. Король вважає його небезпечним. Але це не так. Я бачила твою мрію. Вона прекрасна. Ти маєш знати, що це.

– Ні, не треба! – благально промовив дідусь. – Навіщо мені знати бажання, яке не справдиться? Хочеш розбити мені серце? Вцевнений, король знає, як краще.

Сповнена відчаю, Аша вибігла з хатини надвір, і вірний козлик Валентино пострибав за нею.

